

Jacob Hård: Invigningstal vid Lidingöloppet 2011

Talare
Jacob Hård
Journalist

Datum
23 september 2011

Plats
Stockholm

Bäste doktor!

Det är nu nästan på dagen två år sen du undersökte mitt skruvtiga knä och sa: ”springa – det får du sluta med. Sånt e vi för gamla för, du o jag”.

Du sa det som om det var en bagatell.

Men jag är från Lidingö, doktorn.

Då är det lätt att man får vissa saker i sej.

Som det här med löpning.

Doktorn känner förmodligen inte till Janne Karlsson, Tommy Holmestrand, Curt Högberg, Lennart Nilsson å Momme Andersson...

Men Anders Gärderud, kanske. Och Ulf Högberg?

Eller Lidingöloppet.

Grenar på samma träd, förstår doktorn.

Jag växte upp på en väg som heter Vikbyvägen. På baksidan av radhuset en äng och bakom en liten skogsriddå i ena änden – Grönsta Gärde. Målet för Lidingöloppet.

När det startade 1965 var jag tio år å blev snart så fascinerad av kraftprovet att springa tre mil i skogen att jag tog med mej ett par kompisar – å en karta över Lidingö i skala 1:50 000. Vi skulle ta oss runt Lidingöloppet till fots. Det var inte helt lätt att hitta – spåret var inte lika väl utmärkt som idag. Men när vi nån

gång efter mörkrets inbrott, trötta och hungriga, kom hem, hade vi i alla fall tagit oss TVÅ mil. Det gav mersmak.

Namnen jag räknade upp, doktorn – det var mina tränare genom åren i IFK Lidingö friidrott. En fantastiskt inspirerande miljö för en ung pojke som fått smak för att springa. Där var gott om löpare. Flera av svensk elitklass. Några var världstjärnor.

Och för att doktorn ska förstå måste jag ge några ögonblicksbilder av vad löpning varit för mej: •som att komma till varvningen i ett åttahundrameterslopp å vara oberörd å det känns som 59 sekunder – men nån skriker: ”femtifem-å-en-halv” å man fattar att idag! Idag är det min dag..! •eller efter en lyckad tävling – ljus sommarkväll, daggfukt i gräset, barfota stegringslopp efter stegringslopp diagonalt över mattan. Då finns ingen trötthet. Bara eufori. •känslan av att vara i form – när backarna mellan Fågelöudde o Bosön är som en fjärt i rymden å det känns som om fötterna knappt vidrör marken... •eller kraftfältet i ett löpargång som en mörk-våt novemberkväll med nästan ljudlösa steg mot asfalten rör sej ut mot Elfviklandet.

Oj, doktorn – nu låter jag nästan som de där nyfrälsta som sköljde upp på åttitalet med den första joggingvågen.

”Jaha, så du joggar” kunde man få höra när man berättade att man varit löpare och fortfarande tränade.

Joggar!!?? För oss riktiga löpare är jogga nåt vi gör före och efter löpningen. Så – nå: jag joggar inte – jag springer. Även om farten sjunkit avsevärt.

Nåväl – bland dess nyfrälsta på 80-talet fanns många som vittnade om alla problem de löste medan de sprang. Alla geniala tankar de tänkte.

Det där har aldrig funkad för mej, doktorn. Jag blir nämligen trött när jag springer och när jag blir trött så tänker jag sämre – inte bättre. Kloka tankar på viktiga saker har jag ingen chans att hålla fast i utan allt smalnar successivt av å jag fylls av hur kroppen känns och var jag befinner mej...

Under perioder har vi inte alls kommit överens, löpningen och jag. Den har ibland – ja, faktiskt ganska ofta – mest varit en plåga och det har varit skönt bara

efteråt.

Men – ju äldre jag har blivit – desto oftare har det varit en ren njutning att komma ut och springa. Att fyllas av vinden och luften i lungorna och känna den hanterbara tröttheten – det blir som meditation.

Jag tänkte att om jag nån gång skrev en självbiografi, så skulle den bygga på löpning. Eller kanske snarare en reseguide: ”städer jag sprungit vilse i”.

Ett perfekt sätt att se en ny plats. Det går fort nog för att man ska komma nån vart å långsamt nog för att man verkligen ska kunna se, känna dofterna å ta in omgivningen. Å om man som jag – allt som oftast springer bort sej så får man se mycket, doktorn. Jag lovar.

Jag har nöjet att jobba med löpning, som doktorn vet. Som TV-kommentator.

På VM senast hade jag Anders Gärderud till vänster om mej på kommentatorsläktarn. Snett bakom Steve Cram å till höger om mej Steve Ovett som satt å tittade i kikare på Sebastian Coe som var prisutdelare nere på planen.

Å jag lovar, doktorn, det spelar ingen roll om man är 56 år – att få jobba omgiven av sin ungdoms idoler – det är en speciell känsla!

Ja, doktorn – löpning är ingen bagatell.

Jag hoppas doktorn inte tar illa upp att jag redan den där dan för två år sen bestämde mej för att inte följa ditt råd. Jag hade ju just hittat en ny utmaning – att springa med karta å kompass i skogen: orientering! Ett äventyr varje gång!

Det tog ett år med sjukgymnastens hjälp – men jag springer igen!

Å det där med å va för gammal, som du sa? På min onsdagsorientering är nästan varenda kotte äldre än jag. Å varje gång är det ett antal 70-plussare som – ursäkta språkbruket – kör skiten ur mej.

Nä, ålder, doktorn – det ska vi inte haka upp oss på för mycket. Mina barn har vuxit upp med Lilla Lidingöloppet å jag hoppas dom kommer att springa hela livet. Jag undrar om Sven Gärderud, när han tillsammans med Kacke Karlberg

drog igång det hela 1965 kunde drömma om att det skulle komma en dag när 40 000 människor i alla åldrar ville vara med å springa.

Jag måste komma ihåg att fråga Sven när vi ses på orienteringen på onsdag.

Han har förresten nyss fyllt, 90.

Apropå att va för gammal...

Så – nä, doktorn – än tänker jag inte ge mej.

Jag springer ett tag till!

Taggar

2010-tal, 2011, Man

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/jacob-hard-invigningstal-vid-lidingoloppet-2011>